

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 kraje. na leto.

Štev. 8. V Celovcu 15. avgusta 1874. XXIII. tečaj.

Pridiga za god angeljev varhov.

(Resnica da ima vsak svojega angelja varha, naša tolažba; M. T.)

„Glejte, da ne zaničujete kterega teh malih! ker povem vam, da njih angelji v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.“

(Mat. 18, 10.)

V v o d.

Slišali ste, kako da nas Jezus v evangelju današnjega praznika resnobno svari, naj v pričo kterega teh malih nepremišljeno ne govorimo ali kaj hudobnega storimo, ga tako ne pohujšamo in v greh ne zapeljemo. Kako velik greh da je, koga pohujšati, se lahko posname iz grozovitne kazni, ki čaka, kakor je Kristus rekel, vse tiste, ki druge pohujšujejo. On pravi: „Kdor pohujša kterega teh malih, ki v mé verujejo, bolje bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat, in bi se potopil v globočino morja.“ Vtapljanje so namreč judje kakor ajdje za najsramotojšo smert imeli, zakaj hudobneža, ki je imel potopljen biti, še vrednega niso spoznavali, da bi ga bili v zemljo zakopali. Zato je hotel Kristus s temi besedami reči, da je tisti, ki kterega malih pohujša, najbolj zaničljive in sramotne smerti vreden. Za tega del se tudi sicer tako krotki in ljubeznjivi Jezus nad pohujšljivci strašno zagrozi, rekoč: „Gorjé tistemu človeku, po katerem pohujšanje pride.“

Kar bi nas pa pred pohujšanjem malih najbolj imelo zadrževati, je to, ker se po pohujšanju neumerjoče duše pogublajo in angeli Božji žalijo, ki jih je Bog otrokom in vsakomu iz med nas dal, da nas varujejo, in se za našo nedolžnost in krepost poganjajo. Zato pravi zopet Kristus: „Glejte, da ne zaničujete kterega teh malih! ker povem vam, da imamo vsak svojega angelja, ki nas po

vseh naših potih spremlja, nas hudega varuje in k dobremu napeljuje, nad nami po noči in po dnevu čuje, ter za našo časno in večno srečo skerbi! Ker toraj ravno danes obhajamo god in praznik angelov varhov, se mi temu prazniku prav primerno zdi, da si k sercu vzamemo resnico, kako tolažljivo je za nas, da imamo vsak svojega angelja varha. Daljna razlaga te resnice bodi zapopadek mojega govorjenja in vaše zveste pazljivosti, kedar začnem v imenu angeljov varhov.

Razlaga.

Besede kakor prigodbe v sv. pismu stare in nove zaveze, kakor tudi izročilo sv. očakov spričujejo nauk, da ima vsak človek posebnega od Boga odločenega angelja varha, ki ga spremlja od rojstva do smrti. Ta nauk pa naj pred vsem drugim spodbada,

1. da toliko bolj spoznamo, koliko vredna da je naša duša, da jo toliko bolj cenimo in po vrednosti spoštujemo. Visok mora biti gospod, ki ga kralj ali cesar ukaže, naj ga njegovi prvi služabniki spremljujejo. Visoke cene in vrednosti mora toraj tudi naša duša biti, ker je Bog celo svojim angeljem, tem, ki so njegovi prvi služabniki v nebesih, zapovedal, da naj nas varujejo in po vseh naših potih spremljajo, naj bo po noči ali po dne, bodimo pri delu, ali v počitku, doma ali na ptujem. Koliko spodbadanje za nas, da vselej bogaboječe in pobožno živimo! Bodite toraj vselej previdni v svojem govorjenju in djanju, sramožljivi v svojem vedenju, vestni in pravični pri kupčijah, pridni in marljivi pri svojih opravilih, prizanesljivi in miroljubni med sebo, natančni v spolnovanju svojih dolžnost, skazujte dela keršanskega usmiljenja na tihem in brez hrupa iz pravega namena; zakaj, akoravno vas nobeno človeško oko ne vidi, vidi vas vendar oko Božje, in oko vašega angelja varha. Zato glejte, da ta angelj varh ne bo priča gerdih in nesramnih pogovorov, laži in obrekovanja, skrivnih nesramnost, krivic in goljufij, znemarnosti in lenobe, kerviželjne jeze in maščevanja, prazne vaše hvale in nečimernih namenov, da ne bo z žalostjo enkrat pred sodnjim stolom Božjim zoper vas tožil in vašega pogubljenja od Božje pravičnosti tirjal. Tako naj nas toraj spomin na angelja varha hudega varuje in k dobremu napeljuje.

2. Vera v angelja varha naj nam daje moč in trdnost v skušnjavah. Skušnja je vse naše življenje. Sedaj nas prirojena poželjivost, sedaj nudobni izgledi od zunaj in sedaj zopet peklenska hudoba na mnogotere viže vabi in v greh napeljuje. Ali kljubi vseh teh skušnjav nam vendar ni treba, da smo maloserčni ali celo da obupamo, temuč treba nam je se spominjati, da v kakem boju zoper greh vse zamoremo v Bogu, ki nas pokrepčuje, in da nam bo tudi naš angelj varh, da nam bodo tudi drugi angelji in svetniki Božji v boju na strani stali, in za voljo te pomoči smemo trdno zaupati, da

bomo sovražnike svoje duše srečno premagali. — Je bil pa kdo tako nesrečen, da ga je skušnjava poderla, o ta naj nikar ne presliši svarivnega glasu svojega angelja varha in svoje vesti, ki ga opominja, naj dela pokoro in se spreoberne. Ako bo ta glas poslušal, napravi s tem angeljom in vsem nebeškim prebivalcem tisto veliko veselje, od kterega Jezus v sv. evangelju govori, da ga ti nebeški duhovi imajo nad grešnikom, ki se spokori.

3. Vera v angelje varhe nam daje moč in tolažbo v zopernostih in nadlogah tega življenja. Ko je Kristus na oljski gori klečé in s kervavim potom oblit molil: „Oče, ako je mogoče, odvzemi mi kelih terpljenja!“ — Oče te njegove prošnje ni mogel vslišati. Ali na mesto tega poslal mu je svojega angelja, ki ga poterdil in potolažil, da je šel s serčnostjo v roke svojim sovražnikom in v kervavo smert na križu. — Kristjani! tudi nam nebeški Oče keliha terpljenja noče vselej odvzeti; nedolžni kakor zadolženi móramo grenkosti iz njega piti. Po Kristusovem izgledu se toraj še mi s serčno molitevjo k nebeškemu Očetu zatecimo, in če nam prav keliha terpljenja ne bo odvzel, poslal nam bo gotovo svojega angelja, ki nas bo s tolažbo in serčnostjo napolnil, saj je ja angelj Rafael že Tobiju rekel, da, ko je s solzami molil in po noči merliče pokopaval, da je on njegovo molitev, njegovo miloščino in dobra dela k Bogu nosil. Če tako po Zveličarjevih stopinah hodimo, ter s poterpežljivostjo in vdanostjo v Božjo voljo svoj križ za njim nosimo, bomo tudi po potu križa enkrat za Kristusom prišli v njegovo veličastvo.

4. Vera v angelje varhe naj naše zaupanje v Boga pri telesnih nesrečah v nas življava in poterjuje: angeli nas namreč ne le v dušnih, ampak tudi v telesnih nevarnostih varujejo. Zato že kraljevi prerok poje: „Hudo ne bo od tebe prišlo, in šiba se ne bo približala tvojemu šotoru. Ker svojim angeljom je zapovedal zavoljo tebe, da naj te varujejo na vseh tvojih potih; na rokah te bodo nosili, da kje s svojo nogo ob kamen ne zadeneš. Po gadih in baziliskih (po necih večih kačah) boš hodil in potaptal leva in zmaja.“ (ps. 90, 13—13.) Nemogoče nam je sicer vedeti za vse nevarnosti, kterim smo bili že od svojega spočetja v maternem telesu dozdej te ure izpostavljeni, in kjer bi bili gotovo poginili, ako bi nas Bog po svojih angeljih ne bil varoval; pa marsikteri si bo iz svojega lastnega življenja vedel spomniti na to ali uno prigodbo ali na to ali drugo nesrečo, kjer se je moč angelja varha posebno pokazala. Tako je pred malo leti na Moravskem v mestu Cnajm po noči v neki hiši ogenj vstal. Ljudje, ki so ondi stanovali, prebudé se še le iz spanja, ko je že bila okoli in okoli vsa v plamenu. Vsak je potem hitel, kakor je vedel in znal, da je po stopnjah doli iz ognja ubežal. Prebivalci gornjega štertega nadstropja v tem strahu pozabijo na dvoje otrok, ki sta v podstrešnih izbah spala; — bile ste dve dekleti, ena 12, druga 8 let stara. Ko se na nju zmislijo in jih hočejo oteti, ni bilo več mogoče do nju priti, ker so vse stopajice

bile že v ognju. Ogenj hudo razsaja in ljudje vpijejo in tarnajo. Od verščenja ognja in šundra ljudstva se dekleti sami prebudite. Berž skoči starejša k vratom, pa kakošna groza jo spreleti, ko jej dim in plamen nasproti v stanico švigne! K sreči se še toliko zavé, da vrata berž pripre, k oknu leti, in sklene skoz okno skočiti. Poprej pa je še svojo mlajšo sestro nagovorila, da naj tudi ona berž za njo skozi okno skoči, rekoč, da ju bo gotovo angelj varh varoval. Sklicem: „Angelj varh, pomagaj mi!“ se spusti skozi okno skoraj za turn visoko iz štertega nadstropja na zmerznjene tla, in kmali za njo tudi mlajša sestra, pa nobeni se ni toliko žalega zgodilo, da bi se bila le količkaj kje kaj poškodovala. Kdo bi v tacih prigodbah ne spoznal pomoči svojega angelja varha, ki tako skerbi za svojega rejenca, ki ga spoštuje in se njegovemu varstvu priporoča? Ne pozabite toraj, taki, ki ste za voljo svojega rokodelstva ali za voljo svojih opravil vedno v nevarnostih, priporočati se vselej svojemu angelju varhu, predno se morate v nevarnost spustiti. Ne pozabimo, priporočati se mu vsi zjutraj in zvečer, ker nevarnosti in nesreče nas vse povsod obdajajo, in tudi mi bomo vsi njegovo pomoč okušali, ter mu za njo čast in zahvalo dajali.

5. Kakor nas pa angelj varh po vseh potih našega življenja spremlja, tako nam s svojo tolažbo in pomočjo zlasti ob smertni uri na strani stoji. Takrat, ko se nam približa ura, da se moramo na dolgo pot v večnost odpraviti, tu ga vidimo z ugasujejočimi očmi pred sebo — svojega najboljšega prijatla in varha, ki nam še to poslednjo službo skaže, da našo dušo pelje k Bogu, jo spremi pred sodnji stol Gospodov, kakor je Kristus od ubogega Lazarja rekel, da so ga po njegovi smerti angelji nesli v Abrahamovo naročje. Pač blagor duši pred sodnjim stolom Gospodovim, ki je svoje dni glas svojega angelja varha poslušala, se hudega varovala in dobro delala, ker ima tudi sedaj pri sodbi nad angelom varhom mogočnega priprošnika, zavetnika in zagovarjavca, ter zasliši iz ust sodnikovih: „Prav ti, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, te bom nad veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda!“ Trikrat gorjé pa njemu, ki svarivnega glasu svojega angelja varha ni maral poslušati, ter je v svoji nespokornosti živel, dokler ga je smert prehitela, ter sedaj pri sodniku angelj varh zoper njega priča, njegove hudobije toži in od pravičnega sodnika pogubljenje njegove duše tirja. Njegov delež bo pri njem, kateremu je služil, pri hudiču in vseh njegovih namestnikih.

Sklep.

Kristjani! spoznajmo toraj s hvaležnim srcem veliko dobroto, ki nam jo je Bog s tem skazal, da nam je svoje angelje za varhe in vodnike v življenju dal. Spomin na nje naj vam bo vedno pred očmi, da svojo veliko vredno dušo prav cenimo in za njo lepo sker-

bimo. In, da si vselej prizadevamo, Bogu tako služiti, kakor mu njegovih sveti angelji služijo, da bomo vredni, ga po smerti v nebesih ž njimi vred vekomaj hvaliti in častiti. Amen.

Pridiga za XV. pobinkoštno nedeljo.

(Sv. Lovrenc Justinijan: Keršansko modrost.)

„Hvalili so Boga rekoč: Velik prerok je med nami ustal.“ Luk. 7, 16.

V v o d.

Žalost in veselje se čredita na svetu. Žalostno prigodbo nam pripoveduje današnje sv. evangelje. Nemila smert je pobrala ubogi udovi edinega sina, ki jej je bil edino upanje in veselje. Tega mladenceča nesó k pogrebu; ni se čuditi, da se mati joka za parami. Ali žalost se pa naenkrat v veselje spremeni. Jezus sreča te pogrebce, ukaže pare na tla postaviti, dotakne se par in zakliče: „Mladeneč, rečem ti, vstani!“ in glejte sin se oživi, vstane in Jezus ga da stermeči materi. Ljudje so stermeli in Boga hvalili rekoč: „Velik prerok je med nami vstal.“

Ljudje torej Jezusa imajo za velikega preroka, ker je velik čudež storil pred njimi. Preroki pa niso le čudežev delali, temuč so tudi ljudi podučevali, svarili in kaznovali. Jezus je tudi to delal in je torej bil v resnici velik prerok.

Takih prerokov je Bog pošiljal še tudi po Jezusovem vnebohodu, v novi zavezi; pošiljal je take može, ki so ljudje podučevali in opominjali, zraven pa tudi velike čudeže delali. Ti preroki nove zaveze so svetniki in svetnice božje. Tudi ljudi podočujejo in svarijo, in tudi tem je Bog dal moč in oblast, čudežev delati. Ravno včeraj smo obhajali spomin velikega svetnika, ki je bil pravi prerok. Ta je sv. Lovrenc s priimkom Justinijan; to pa ni sv. Lovrenc levit in mučenec, od kterege sem vam unokrat pridigoval, ta je sv. Lovrenc, škof in patrijarh v Benetkah. Ta se je rodil leta 1380 v Benetkah od prebogatih in visoko žlahtnih staršev. Sv. Lovrenc je kot mladeneč imel neko čudno prikazen. Prikazala se mu je namreč nebeška modrost v deviški podobi, lepa ko juternja zarja, žareča ko solnce. Približa se mu in mu prijazno reče: „Ljubi mladeneč! kaj hočeš svoje serce pogubiti, in da bi nasitil svoje želje, nesti ga med svet? Česar iščeš — miru — najdeš ga le pri meni; m e n i

daj tvoje serce!“ Ves ginjen poda jej Lovrenc roko; ona ga pa objame in poljubi. Tako čudno si je sv. Lovrenc J., pridobil nebeško modrost. Ta nebeška modrost je tudi nam vsem potrebna in jaz hočem danes od te nebeške modrosti vam kaj povedati; pripravite se! —

Razlaga.

1. Sv. Lovrenc Just. je bil sin bogatih in plemenitih staršev. Hude so bile njegove skušnjave; svet in posvetno ga je vabilo od vseh strani in na vso moč. Pa imel je nebeško modrost in ta mu je govorila: „Ne hodi s svetom; svet je lažnik. Čast, ki ti jo obeta, je prazen dim, — zakladi, ki ti jih ponuja, so težke peči na sercu, — veselje, ki ti ga obljublja, je polno grenkost in stori bolno dušo in telo.“ Po teh besedah nebeške modrosti se je sv. Lovrenc Just. tudi ravnal. V 20. letu spozna, da je poklican v duhovski stan, kjer bi se najlaglje posvetil. Po совету svojega strica, pobožnega redovniškega duhovnika, stopi v duhovsko odgojišče. Vkljub svoji mladosti in rahlosti živi tako ostro in spokorno, da so spredniki primorani, njegovo gorečnost miriti in mu pred oči postaviti, da je tudi zmernost — čednost. Nikdar se do sitega ne najé, razen pri mizi, tudi v najbolj pekoči vročini ne pije, ne spi nikoli do odločene ure, se v koru nikoli nikamor ne nasloni in si sploh najmanjše zločnosti ne privošči. Odkar je na Algiškem otoku od strica prejel redovno obleko, mu je ponižnost najljubša čednost. Vsakozí nosi najslabejšo obleko in najniža opravila najrajše opravlja. Vsakemu migljeju svojih predpostavljenih je pokoren; pri mizi in v tovaršiji mu je najljubši poslednji prostor. Kedar ga versta zadene, da gre miloščine prosit, išče nalašč prilik, kjer ga zasmehujejo in zaničujejo. Večkrat mora z beraško mavho čez ramo memo očetove hiše iti; a notri ne gre, temuč pred vratmi stojé na ulicah miloščine poprosi. Silno ginjena je vsegdar mati, kolikorkrat sliši njegov glas. Akoravno pa svojim služabnikom naroča, da naj mu prav obilno dajo ubogajme, vendar Lavrencij nikdar več ne vzame, nego dva kruha, se serčno zahvali ter odide brez ozira nazaj na hišo. Odkar je redovnik, stopi samo enkrat še v očetovo hišo, in sicer ob smertnem dnevu svoje matere, da jej prigovarja v poslednjih trenutjih.

V mašnika posvečen, opravlja slehern dan daritev sv. maše večidel s toliko pobožnostjo, da ves v solzah tone in je pogostoma ves zamaknjen. Prepričani o njegovi svetosti ga izvolijo njegovi tovarši za svojega sprednika ali opata. Zoper lastno voljo k tej časti povišan mu je najbolj skerb, da so njegovi bratje prav iz serca ponižni. Nobenega ne sprejme v samostan, predno ga v tej čednosti dobro ne poskusi. On sam akoravno sprednik, je vsem najlepši izgled ponižno-ti. Kakor pa od Boga mu dodeljene milosti prikriva, in kakor si na vso moč prizadeva, svetu nepoznán ostati in zaniče-

van biti, vendar se ne more ubraniti, da za njegovo svetost celó papež Evgenij IV. izve, ki ga vsled tega postavi škofa v Benetkah. Le iz pokorščine do sv. očeta sprejme Lavrencij to nepričakovano visoko čast. Da ne bi ljudje preveč skup vrel in se nad njim razgledovali, nastopi skrivé svoje škofijstvo, se drugi dan zapre v cerkev in moli do drugega jutra za svojo čredo. — Revščina mu je kraljica na škofovom sedežu. Vsa njegova dvorna družina je petero oseb. Posode za jesti nima druge, nego lončene; njegova postelj je slama, njegova obleka višnjekast talar, ki ga je še ko redovnik nosil; ubožci so njegovi otroci in prijatelji. Njim izdaja vse, kar ima; vedoč, da so denarji za uboge mnogokrat nevarni, deli jim kar jim je za življenje potrebnega. Za denar mu celo nič ni mar. Zato, da s svojimi prihodki potrebnega časa ne trati, izroči vso to skerb nekemu zvestemu oskerbniku. Ako ga kateri sorodnikov obišče in denarjev prosi, odpravi ga brez njih. Tako ga enkrat neko teh prosi, naj bi mu pripomogel k doti za njegovo hčer. Škof mu odgovori: „Če ti dam malo, ti s tem nič ne pomorem; če ti pa dam veliko, potem dobiš ti sam, in tisoč drugih ne dobi nič. Pa bodi si temu, kakor hoče; duhovskih prihodkov ne gre za lišp, žertje in pijančevanje obračati, ampak za tolažbo ubogim. Toraj mi nikar zameriti, da ti prošnje ne morem uslišati.“

Nebeška modrost je sv. Lovrenc Just. učila, posvetne reči prav obračati po volji božji. Ali imemo tudi te nebeške modrosti? Le pogledjmo: Modri kristjan nikoli ne pozabi, da ni stvarjen za ta svet in za posvetne reči, ima vedno in povsod pred očmi svojo prihodno, edino pravo in večno domovino, ki je tam v nebesih. Ve in dobro spozna, da ta dolina solz ni njegov pravi dom, da je tukaj le ptujec, oddaljen od svojega stvarnika, od svojega začetnika, zato prevzame vse britkosti in težave, vse skerbi, dejanje in nehanje in vse dela in opravila kakor od Boga mu naloženo opravilo. On ne zametuje svoje časne sreče, temuč skerbi in dela, da si časno srečo pridobi in množi s tim; da je pridn, razumen in varčen; vendar pa svojega serca na to nič ne navezuje. On spozna, da je nečimerno in minljivo vse časno, zato pa ni posveten, se ne napihuje v sreči, pa tudi ni nezumno žalosten v nesreči. On ne išče posvetne bliščobe in veljave velike, pa tudi ni vmazan, ne lakomen. Vse časne dobrote so mu le stopnjice, pripomočki, s kterimi se povzdiguje vedno višej k pravi, večni dobroti, k svojemu Bogu. Tudi svojih talentov, svojih dušnih moči ne zagreblja, ampak prav pridno jih rabi; ali pri tem zopet nima družega namena, kekor le, da bi po svoji moči pripomogel, k temu, da se razširja. Božja čast, splošni blagor in sreča bližnjega. Zraven ne pozabi tudi skerbi za posvetne reči. Svoje premoženje si ohranja in množi, pa vendar brez vsega nepokoja, brez vse lakomnosti. Naj pride, kar koli hoče, v vseh okolsčinah je miren, pohleven in vdan. V sreči ni prederzen; ako ga revščina tare, zadovoljen je. Tudi časno veselje, vživanje vsega

posvetnega, ga ne prevzame, da bi preveč si privoščil. Misli si: Bolje je premalo kakor preveč. Sam čez se je toliko močen, da ga ne stane hudo, si kaj pritergati. Tudi si privoščuje kako veselje; ali vendar o pravem času, na pravem kraju in v pravi meri. Raj si priterga in tvega vsega razveseljevanju, ako bi kaj prav ne bilo. Vselej odjenja o pravem času; priterga si marsikaj iz ljubezni do Boga. Sveto Elizabeto so nekaj vabili na ples. Po dvorni šegi, ki je bila kraljeve hiše, se se mu ne vstavlja, ter enkrat zapleše. Potem pa pravi: „Za svet je zadosti en ples; druge pa Bogu darujem.“

Tako kristjan, ki ima nebeške modrosti, prav po volji božje ceni in rabi posvetne reči. Posebno si pa prizadeva pridobiti si večno zveličanje, to je njegova prva in največa skerb. V ta namen zvesto spolnuje vse svoje dolžnosti, kakor je storil sveti Lovrenc Justinijan.

2. Ne da se popisati, kar je storil gledé na zveličanje mu zročeni duš. Kjerkoli najde kakovo razvado, jo odpravi; hudobijo pa zasleduje v najskrivniše kote. Ako mu tudi vsaka stvar in preuredba precej ne obvelja, ostane vendar le vedno enako miren, in naposled s svojo krotkostjo in poterpežljivostjo vse premaga. Ne hvala, ne graja, ni čast ni zasramovanje, niti zaničevanje niti krivice ga ne zbegajo in ne prestrašijo. V kratkem času si pridobi splošno zaupanje ljudstva in duhovščine. Popotovaje pervikrat po svoji škofiji, ustanovi neverjetno veliko dobrega. Na njegovo prizadevanje se jamejo nove farne cerkve zidati, slovesnost pri Božji službi se povzdigovati in na poduk ljudstva veči ozir imeti. V svoji stolni cerkvi vpelje najlepši red, ki je vsem drugim škofijam v izgled. Tudi ustanovi iz lastnih prihodkov 15 samostanov. Visoko ga časté in spoštujejo zarad tolike gorečnosti tudi papeži. Evgenij IV., pozvavši ga k sebi v Bolonijo, ga vpričo kardinalov sprejme z besedami: „Bodi mi pozdravljen, ti čast in dika škofijstva!“ Nikolaj V. pa ga po smerti gradaškega očaka povzdigne za njegovega naslednika, ter l. 1451 patrijarhat ali duhovno očastvo iz tega mesta v Benetke prestavi. Mestno starašinstvo, vsegdar nezaupljivo in zavidno vsaki drugi mogočnosti in oblasti, mu zaradi te časti jame marsiktere zadrege in nadležnosti napravljati. Lavrencij se poda v njihov zbor. Razloži jim, da rajše vse svoje časti odloži, kakor da bi on ~~dal~~ priložnost k preprirom. Govor, ki ga je imel pri tej priliki, bil je tako priserčen, poln bratovske ljubezni in ponižnosti, da starašine in vsi pričujoči začnejo jokati se in ga s solzami prositi, da naj še ostane in bo tudi zanaprej angelj varuh deželi. Spisal je tudi več bukev. V njih prav do serca vé govoriti, in vse, kar piše, je najpripravniše, ljubezen do Boga vneti, priserčeno pobožnost do zveličanskih skrivnost navdihniti, in k gorečemu prizadevanju po čednostih spodbosti; vse veje priserčnost in ljubeznjivost do Boga. Ravno skonča svoje poslednje bukve: „Stopinje popolnosti“ imenovane, ko ga kmalu potem huda merzlica strese, da se mu je treba

v bolniško posteljo vleči. Ko mu hoče eden služabnikov posteljo porahljati, mu dé: „Kaj pa hočete s tim? To je le potrata časa, Jezus Kristus je na terdem lesu križa umerl; od takega grešnika pa, kakor sem jez, zahtevate, da bi na mehkem ležal in umerl? Ste mar pozabili, da je sv. Martin se boré rekel, da naj kristijan na pepelu in v spokornem oblačilu umerje?“ — ter ostane pri tem, da ga na slamo polože. Tako več dni terpi merzlica in sveti škof je vedno slabejši. Akoravno pa je ves v Božjo voljo vdan, in poln tolažbe, lahko gleda smerti v obličje, vendar v svoji globoki ponižnosti ni brez strahú pred Božjo pravičnostjo. Nekdo mu dé, da mora pač z veseljem napolnjen biti, ker bo kmalu prejel zaslužen krono. On pa mu z žalostjo nad temi besedami odgovori: „Krona gre le serčnim bojevalcem, ne pa boječim in obupnim, kakor sem jez.“ Njegova revščina je tolika, da ne more nikogar za svojega dediča postaviti. Vendar oporoko napravi, priporočivši v njej, da naj vsi ljudje pobožno živé, njega pa naj kot priprostega redovnika v samostanu na Algiškem otoku pokopljejo. Na božični praznik ga med sv. mašo obhajajo najgorečnije želje, razvezanemu in s Kristusom biti. Z razsvitljenem obličjem in v zamaknjeni zakliče: „Ženin je blizu, vstanimo, hitimo mu naproti!“ Na dan svoje smerti (8. januarja 1455) vse pričujoče prav ginljivo nagovori. Potem dovoli, da smejo vsi, revni in bogati, brez razločka k njemu iti, in jim podeli svoj blagoslov. Marcelu pa, svojemu najljubšemu učencu, ki se bridko joče, reče tolažilne besede: „Jez grem pred teboj, ti pa kmalu za menoj prideš“. — Prihodnji velikonočni praznik leži tudi Marcel na mertvaškem odru. Z besedami: „K tebi pridem, o Jezus!“ se loči njegova duša od telesa. Sedaj počivajo njegovi telesni ostanki v beneški stolnici. Papež Aleksander VIII. ga je svetnikom prištel.

Tako je sv. Lavrenc Just. modro skerbel za svoje zveličanje in ga tudi srečno dosegel. Oh, da bi tudi mi imeli te nebeške modrosti. Ali je pa tudi imamo?“ Le poglejmo, kako se modri kristjan v večnih rečeh, ki zadevajo njegovo večno življenje.

a) Modri pregleduje večkrat svoje pretečeno življenje, se ponižuje zavoljo storjenih pregreškov, pa si prizadeva popraviti in poravnati, kar je napačnega storil, kar je zamudil. Modrost ga priganja, da svoje pregreške dobro spoznava, zato jih skerbno preiskuje, všeč mu je, ako mu jih tudi drugi odkrivajo ali ga na kaj opominjajo. Dete, ki se je opeklo, se ognja boji. Tako se boji modri vsacega greha, ktereга bi bil že storil, ter se ogiblje vsake in sleherne nevarnosti, ktera bi ga zopet v stari greh potegniti zamogla. Ako vidi, da je v pretečenem življenju zamudil kaj dobrega, prizadeva si z vso močjo, da popravi zamujeno. Prav po izreku svetega Duha se ravna. „Modro in razumno serce se bo zderžalo grehov, in dela pravic mu pojdejo spod rok.“ (Sir. 3, 32.)

b) Drugič pa modri kristjan dobro sprividi vse dušne nevarnosti, ki mu vedno protijo, pa se jih ravno tako

skerbno ogibuje, da mu kje ne spodleti. Prav skerbno in previdno hodi svoj pot; pa ne zaupa niti svoji moči, niti svoji previdnosti; še menj pa zaupa svetu; zato se ogiblje, kjerkoli se bojo kake nevarnosti; in urno beži, ako zapazi najmanjšo priložnost v greh. Tako previdno vživa tudi časne dobrote; ima tisto preimenitno vednost, da vživa ta svet, kakor da bi ga ne vžival. Tudi nadloge, ki ga zadenejo, ga ne izvirijo; kajti nem, da vse preide in da terpljenje in britkosti tega sveta niso nič v primeri z veličastvom, ki čaka zvestega hlapca Božjega po tem kratkim življenji. Vse, dobro in hudo, srečo in nesrečo obrača na svoj cil in konec, ter voljno prevzame in preuša vse, kar ga zadene. V te skerbi za svoj namen, v skerbi za večno življenje, ve vselej si izvoliti naj pripravnije pripomočke. Božjo besedo rad in zvesto posluša in dobre bukve prebira.

c) Tretjič modri kristjan previdno dela za neznanu prihodnjost. Skerbno se ogiblje vsake nevarnosti, ktera bi vtegnila zadeti njegovo dušo; skerbno se umakne grehu, v kterega bi lahko padel. Zgodaj si nabira zakladov in dobrih del ter ravna se se po besedah Jezusa Kristusa: „Delajte si prijatelje, ki vas v nebesa vzamejo in nabirajte si zakladov, ki večno terpe!“ Stan svoje duše si dobro vredí, dokler še čas ima; kajti v skerbi je, da bi morebiti poznej niti časa, niti volje, niti moči za to ne imel. On dobro ve in nikoli ne pozabi, da se mu more goditi, kakor mladenču v današnjem sv. evangelju. Nesli so ga v najlepših letih na pokopališče; morebiti se tudi njemu tako godí: „Ne vemo ne ure ne dneva.“

Sklep.

Sv. Lavr. Just. je imel nebeške modrosti; modrosti je naše dni dosti na svetu, pa žalibog ne nebeške, temveč posvetne modrosti. Bog hotel da bi vsi imeli nebeške modrosti! Kaj nam je storiti, da je zadobimo?

a) Pervič je treba, pobožno, bogabojoče živeti. Nebeška modrost ni v bistrem umu, ne v veliki posvetni učenosti; ona je v pobožnem sercu. Posebno razumen, visoko učen ni vselej moder. Priprosti človek, ki se Boga boji in greha varuje, ima več keršanske modrosti, kakor naj bolj učeni, ki pa hudobno živi. Zato poje že David: „Začetek modrosti je strah Gospodov.“ (Ps. 110, 10.) To je, pravo modrost imajo le oni, kteri se Boga boje in njegovo sveto voljo zvesto spolnujejo. Nasproti pa pravi sveto pismo: „Modrost ne gre v hudovoljno dušo; tudi ne prebiva v telesu, ki je vdano grehom.“ (Modr. 1, 4.) Kakor toraj keršansko moder se Boga boji, njegove zapovedi spolnuje; tako ravno strah Božji modrost pospešuje; tako da brez strahu Božjega nihče keršanske modrosti nima. Ako hočeš keršansko moder biti, bodi pobožen, zidaj na strah Go-

spodov; drugač je tvoja modrost le zviijača, prekanjenost, ki je gnjusoba v Božjih očeh.

b) Drugič je treba zatajevati samega sebe. Hudobne strasti, neredna poželjenja človeka slepijo, da zabrede in se zaplete v neumno, pregrešno dejanje. Od Sodomljanov pripoveduje sveto pismo, da so bili s slepoto vdarjeni, da vrat niso videli. Neki cerkven učnik pravi, da so videli vse drugo, streho, okna, hišo, samo vrat niso videli. Mar ne vemo iz lastne skušnje, da človek kterege strast vsega prevzame, je zares oslepljen, vidi to in uno, kar ni prav niti dobro, kar ga le v hudo, gločasto zleče; ne vidi pa tega, kar je prav, kar bi ga k Bogu napeljevalo. Zato pa strasti vdan človek se lahko prevari, da se ne posluži pravih pripomočkov, da le v hudo zabrede. In to vse, ker nima kersanske modrosti. Ako hočeš tedaj imeti keršansko modrost, ne daj se premagati svojim slabim poželjenjem, ne bodi suženj svoje strasti, zatajaj neredne nagnjenja; posebno se vojskuj zoper napuh, lakomnost, nečistost in zoper jezo.

c) Tretjič je treba za modrost Boga prositi. Kdo je bil kdaj modrejši, kakor je bil kralj Salomon? Svojo modrost pa si je pridobil z molitevjo, kakor sam spričuje: „Prosil sem, in razumnost mi je bila dana, klical sem in prišel je v me duh modrosti.“ (Modr. 7, 7.) Sveti apostelj Jakob nas lepo opominja: „Ako pa kdo zmed vas potrebuje modrosti, naj je prosi od Boga, kateri daje vsim obilno.“ Saj „vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in pride od Očeta.“ (Jak. 1, 5, 17.) In učeni Kasjan pravi: „Modrost ni majhna čednost, in se s samo človeško pridnostjo pridobi, ako je nam dobrotja Božja ne daruje.

Kaj pomaga človeku, da si celi svet . . . . Zatorej prizadevajmo si, da si pridobimo prave nebeške modrosti, ki nas uči iskati najpopred nebeškega kraljestva in njegove pravice. Sveti Lovrenc Just., je imel te modrosti; prosimo ga, naj je pri Bogu tudi nam sprosi, da tudi mi kakor on srečno doidemo v s.v. nebesa! Amen.

Pridiga za mali Šmaren ali malo gospojnico.

Gov. T. Zupan.

Tvoje rojstvo, sveta Božja porodnica, prineslo je veselje vesoljnemu svetu.

Tako moli sv. katoliška cerkev današnji dan.

Vvod.

V teku enega leta se ponavlja vsacemu tisti dan, ko je zagledal zlato luč življenja — rojstni dan. Vsacega zmed nas, dragi moji, neke posebne čutila obhajajo, ko si rojstni dan misli: Danes pred 15, 20, 30, 60 leti sem bil rojen na svet. Hvalo izreče taki dan vsakdo Bogu in veseli se dneva. Prav ima. Otrokom pride v teku enega leta dan, ko obhajajo mati ali oče rojstvo svoje. Dobri otroci voščijo besedno; če so pa v daljni svet razkropljeni, po pismu srečo in dolga let svojim starišem, po smerti pa nebesa. Veselé se stariši z otroci ta dan in so hvaležni Bogu. In prav imajo! V teku vsacega leta se tudi obhaja spomin nekega rojstnega dneva, ki je pa za vsacega izmed nas prav za prav bolj imeniten, kot njegov rojstni dan; ta dan je današnji praznik — Marijino rojstvo. Rekel sem, da je prav se veseliti svojega rojstnega dneva in rojstnih dni svojih starišev: ker pa je vsacemu izmed nas mati Božja več kot telesna mati — saj nam je rodila največe dobro, Odrešenika sveta, ki naj mu je čast in hvala vekomaj! — prav je tudi gotovo, da se veselimo njenega rojstnega dneva še toliko bolj; toliko bolj namreč, kolikor so nebesa večé od zemlje.

In glejte, svata cerkev pa ravno danes v svojih molitvah pravi: „Tvoje rojstvo, sveta Božja porodnica, prineslo je veselje vesoljnemu svetu.“ Ne le Bog oče sam se veseli svoje ljubljene hčere, danes mu rojene; veseli se je tudi vesoljna sv. cerkev in veselimo se je mi vsi.

Pemišljujmo torej danes rojstni dan Marijin, v kakošno veselje je ona vsem nebesom; pemišljujmo dalje tudi, v kakošno veselje in srečo je mati Božja vsem nam v vseh okoliščinah življenja, ob in po smerti. Bodi češčena rožna D. Marija — in začnem v imenu Jezusovem!

Razlaga.

Vsem nebeščanom je rojstvo Marijino v veselje. Bog Oče gleda v njej mater svojega Sinu, tisto izvoljeno, ki je bila edina vredna te časti. Imela je judovska dežela v tem času dosti visocih hčer;

pa ne visoke kraljeve hčere, ne bogate in častite, ampak revno devico — toda čistejo na duši kot solnce — izbere si nebeški Oče mater svojemu Sinu in se je rojene neskončno veselili.

„Kdo je tista, ki vstaja kot mlada zarija, lepa je kot luna, izvoljena kot solnce, pa strašna tudi kakor v versto postavljena vojska?“ s temi veličastnimi besedami se poprašujejo sv. angelji v nebesih, ko gledajo še čisteje bitje, kot so sami, vstvarjeno na zemljo; veselé se, ko gledajo svojo kraljico.

Veselje v nebesih je torej splošno zavoljo rojene device Marije. Veselimo se pa tudi mi zemeljski otroci, ko premišljujemo srečo, ki nam jo je prineslo Marijino rojstvo.

Žalostnim je Marija v veselje. S križa je Jezus govoril ljubljencu svojemu Janezu: „Sin! glej tvoja mati;“ in sv. Avgustin pravi, v čemur mu tudi priterjuje vsa sv. cerkev: „Pot križem je namestoval ljubljeni učenec vse človeštvo in Gospod mu je — namestniku vsega človeštva — Marijo mater odkazal z besedami: Sin, glej tvoja mati!“ — Kedar toraj žalost tere naše serca, le klicimo: Marija žalostna, pod križem nam vsem mati dana, tolažnica žalostnih, prosi za nas.

V veselji je zopet Marija sreča za nas. Kolikokrat se obljubi ta ali uni hudo bolni na Božjo pot k Mariji, da bi ozdravel. Mati usmiljena mu je res izprosila zdravja in mu je dala veselje življenja in v spodobno hvaležnost jej je obesil tukaj ali tam podobico v čast. Koliko tacih znamenj človeškega veselja vidite v romarskih cerkvah! Hrome so pripeljali k materi Božji ljudi; pri njej so pustili hromi svoje palice, priče njihovega poprejšnjega žalostnega stanu, ter so šli brez podpore domu. — Veseli hvalijo taki Marijo, zdravje bolnikov; ona jim je dala telesno zdravje, varuje je pa tudi dušnih bolezni.

Marija je veselje za grešnika. O kako milo prosi Marija pri svojem Sinu za vsacega, ki se je z grehom obernal od njega. Povesti beremo o tem ali unem, ki je v svojem grešnem stanu le to lepo navado ohranil, da je molil vsak dan kratko molitvico k materi Božji; ali pa je poljubil vsak dan njeno svetinjico, ki jo je nosil seboj od mladih let. In ko je daleč v greh zabredel in je bil tik prepada večnega pogubljenja, potegnila ga je Marija čudovito nazaj v Kristusovo naročje. — Pribežališče grešnikov, bodi češčena! tako hvaležno časté spreobrnjenci svoje veselje, svojo srečo Marijo.

Marija je veselje, je sreča nedolžnemu. Peljem vas k posteljici malega otroka. Mati so ga, predenj je zaspal, izročili v varstvo Bogu in Mariji: pripovedovali so mu, ga v posteljo devaje, povesti od matere Božje in so ga prekrizali. Veselo se dete nasmeji, v spanji sanja se mu morebiti o angeljčkih; v sanjah je v družbi kraljice njihove, Marije. Zbudi se; in prva povest otrokova bo znabiti, kako

je bilo lepo v nebesih pri sveti devici. Otrok odrasča; kolikor več uma dobiva, toliko bolj s premislekom se priporoča devici Mariji. Nekako najraje ostaja v cerkvah pri Marijinih altarjih; nekako najljubše izmed podob, ki je ima v molitvenih bukvicah, podobe so mu matere Marije. Iz otroka postane mladeneč, postane deklica — in kdo izmed nas si bo upal terditi, da ni res, če pravim: Da ja ostal ta ali uni mladeneč, da je ostala ta ali una deklica nedolžna, zahvaliti se mora posebno priprošnji Marijini; Marija pa je prosila za-nj in za-njo le zato, ker se jej je priporočal, priporočevala tako sereno vsaki dan.

Marija je veselje ter sreča naša v življenji. Barka plava po morji, vodi jo spretna roka mornarjeva in tako se pelje naprej, varno svojo pot, dokler je vedro nebó. Vihar prihrumi, valovi se strastno zaganjanjo v lesene stene, potopila bi se barka, ko ne bi potegnila bolja sapa in ne bi imel iznajdeni vodnik pomoči v mali iglici, ki mu kaže štiri razne vetrove.

O kolikokrat bi se pač barka človeškega življenja potopila, ker večkrat tako močno vdarja vihar v bitje človeško. Marija, zvezda na morji človeškega življ. pomagaj! glasi se v tacih priložnostih in glejte, čudovito Marija pomaga. Kolikokrat je temu ali drugemu izmed vas, dragi poslušalci, pomagala samo Marija, ko pomoči od drugod upal ni ter se obrnil k njej v tej ali uni stiski: to zapisano nosite vsak v notranjem svojem; tako da ni treba izgledov vam pripovedovati, vsak izmed vas je v tem sam sebi najbolj učenik.

Marija je veselje in sreča naša ob smertni uri. To nam je vsem znano, da kedar mati kacega dobrega svojih sinov kaj poprosi, odreče jej težko. Ravno tako je, kedar Marija Jezusa prosi: Ona ne bo odjenjala govoriti še posebno za tacega, ki leži na smertni postelji in je v tem, da se zdaj pa zdaj preseli v neznano večnost. Vi, dragi moji, izrekujete umirajočim besede: „Jezus, Marija in sv. Jožef!“ Mislite, da v varstvu svete družine bo srečno smert storil ta, ki molite poleg njega. Prav inate. Kako pa bi se res mogel posloviti z lepšim izrekom človek iz te doline solz kot z bosedami: „Jezus, Marija in sv. Jožef!“ Kako bi si izbral bolje priprošnico pri Bogu za zadnjo uro, ki odloči za vso večnost, kot je Marija. — Marija se vstavi pred prestol Božje milosti in prosi za kristijana, ko ravno umira.

Marija je veselje in nasa sreča pri sodbi koj po smerti. Sv. Frančišek Salezijan pripoveduje, da so v njegovem času imeli odrasčeni učenci v laškem mestu Tadori napačno zelo nevarno navado. Po noči so z orožjem po mestu hodili in v svoji ošabnosti nad memogredočimi vpili: „Kdo je?“ Če niso odgovora dobili, da bi jim bil všeč, so nadlegovali tacega človeka hudo. Zgodi se, da je bil ustreljen neko noč učenec. Na klic: „Kdo je?“ namreč ni hotel odgovoriti. Morilec, tudi učenec, zbeži v hišo neke vdove, ki je tudi imela sinu učenca in ravno ta njen sin je bil s tim morilcem

v eni šoli vkup in bila sta si celo dobra. Ženi vdovi pové, kaj je storil in jo prosi, da bi ga skrila v kakošen kot v hiši. Preusmiljena žena ga res zapre v neko skrivno izbico — kmalo potem pa izve, da je njen sin bil v mestnih ulicah umorjen to noč. Ni jej bilo treba ugibati, kdo je morilec — saj ga je sama skrila pod svojo streho. Jokaje hiti nadenja ter mu pravi: „Oj, kaj ti je vendar storil moj ubogi sin, da si ga umoril?“ Ko zasliši mladeneč, da je umoril svojega najboljšega prijatelja, puli si lase ter glasno upije in joka. Namesto da bi prosil nesrečne matere za odpuščenje verže se pred njo na tla in jo nadleguje, naj ga izroči ostri pravici, naj ga kaznuje po zasluženji. Mater pa, ki je bila neizrečeno dobrega serca, gine tako zelo žalost morilčeva, da mu pravi: „Mladeneč — morilec mojega sinu — odpustim ti vse, če se le obtožiš svojega greha pred Bogom in se resnično spokoriš.“ Mladeneč je storil tako. — Dragi moji, v tej povesti vidite prav dobro nebeško mater Marijo pri naši sodbi po smrti. Tožil bo takrat pred neskončno pravičnim Bogom angelj nekterega, kako je umoril s smertnim grehom svojo dušo in križal Marijinega Sinu. Marija pa bo, če smo se po greha spovedali in resnično poboljšali na zemlji še, razložila to Sinu svojemu in nas ne bo tožila pri sodbi — da! še prosila bo za nas. Po taki srečni sodbi sledi za nas koj po smrti nebeško veselje.

In Marija bo tudi veselje in naša sreča v nebesih. Tam v neskončnih višavah, kamor želi vsacega izmed nas serce, vverstene so trume izvoljenih in večno se veselé. Gledajo od obličja Očeta, Sina in sv. Duha; gledajo vse angelje in svetnike vseh stoletij in vsem angeljem in svetnikom je Marija kraljica in milostna gospa. Če bomo mi tako srečni, da pridemo v to veselo društvo, bo tudi ona, ki se jej tu na zemlji tako serčno izročujemo; ki smo jo prišli veseli danes v to lepo cerkvico častit, ona bo naše veliko veselje, naša sreča v lepih nebesih. Saj bo vsem nam, če se jej bomo vredno priporočali — tako zaupljivo mislimo — izprosila sv. nebesa.

Sklep.

Sveti oče Bernard začenja neko svojih pridig tako-le: Nič ni, kar bi me bolj veselilo in zoppet nič, kar bi me strašilo bolj, kot govoriti o časti device Marije (Brev. Octava Ascumpt. II. noct.) Boji se sveti oče govoriti Mariji v čast zato, ker je vredno povzdigovati ne more: ta misel je vodila tudi mene danes. Bal sem se govoriti o sreči in veselji, ki mu je Marija vzrok in zopet veselilo me je, kot sv. Bernarda, povedati vam nektere besede, da bi budil dragi moji, vaše zavpanje v Marijo, naše veselje, našo največo srečo na revni zemlji! Le še eno željo bi rojstni dan Marijin rad izrekel, predenj končam. Marsikterega mojih poslušalcev prva molitvica,

ki jo je znal, bila je „Češčena Marija“ — tako so ga naučili perva in najbolja učenica — mati. Če je bila perva molitvica tvoja: „Češčena si Marija“ želim tebi, dragi moj, in sebi, naj bo tudi izmed zadnjih tvojih in mojih ob smertni uri. Naj bo zopet prvi tvoj in moj pozdrav, ko nama odpró nebeške vrata: „Češčena Marija.“ Vsi nebeščani nama bodo odzravljali, da se bo razlegalo krog in krog po zlatih nebesih. Amen t. j. naj se zgodi, naj bo Marija češčena. Amen.

Pridiga za XVI. pobinkoštno nedeljo in Marijnega imena.

(Marijno češčenje je pot do zveličanja; gov. A. M.)

„Pri meni je vsa milost pota in rešnica; pri meni vse upanje življenja in čednosti.“
Sir. 24, 23.

V v o d.

Človek je že tako vstvarjen, da vse svoje moči napenja pri takih opravilih, od katerih posebno velik dobiček pričakuje. Kaj dela učenec, da bi enkrat viši imenitnejši stan dosegel? Da se kaj priuči, se toliko trudi, noč in dan pri bukvah čepi in v nepopisljivih zopernostih veliko let šolski prah požira. — Kaj dela prekupec, da bi svoje premoženje povišal? Daleč gre po širokem svetu, po suhem in po morju se poda v smertne nevarnosti in dirja in leta, ker skerbi mu miru ne puste ne po noči ne po dne. — Kaj dela kmetovalec, da sebe in svoje pošteno preživlja? Ne po letu niti po zimi nima pokoja; veliko preterpi mraza in znoja, žejo in lakot itd. — Prašam tedaj z besedami sv. Avguština: „Če se človek toliko vbiva za posvetne reči, ki zginejo kakor dim, ki jih bo smert prej ali pozneje ukradla; kako se bo še le prizadeval, da tisto večno srečo v nebesih doseže, ktere mu ne smert ne pekel ukradel ne bo“? Govorite preljubi! ali ni vredno, da bi zavoljo zveličanja tisuč smertnih nevarnost prestali, kakor so storili aposteljni? Ali ni vredno, da bi prestali celo smert v ognju ali na križu, kakor so storili sv. mučenci? Ali ni vredno, da bi v puščavah vse dni tega življenja ojstro se postili in svoje truplo terpinčili, kakor so delali puščavniki? — Da zares! vsega tega in še veliko več je nebeško kraljestvo vredno. In vendar, predragi bratje in sestre v Jezusu Kristusu! vsega tega nam ni treba. Marijo imamo preblašeno Devico, ki nam po ložjšem poti v nebesa kaže in pomaga. Ona sama se nam glaša in nam kliče: „Pri meni je vsa milost itd.“ In na drugem kraju

pravi: „Blagor človeku, ki mene posluša, in čuje pri mojih vratih vsak dan in streže pri podvojih mojih dur.“ O sladka in tolažbe polna beseda! Blagor kristjanu, ki se ves Mariji v službo izroča! Ni ga skoraj ložjega pota do zveličanja, kakor je češčenje Marije, ktere sladkega imena god ravno danes obhajamo. Ali češčenje Marijino mora imeti tri posebne lastnosti. Kdor hoče Marijo prav častiti in od nje nebesa upati, mora:

1. Njene nauke poslušati in spolnovati;
2. njeno čast iskati in zagovarjati in
3. njene zglede posnemati.

Ti so trije deli mojega današnjega govora. Zvesto poslušajte svojim dušam v zveličanje!

Razlaga.

1. „Blagor človeku ki mene posluša“, kliče Marija. Perva dolžnost Marijinih častilcev je tedaj ta, da poslušajo njene nauke. Kteri pa so nauki rožne D. Marije? So ravni tisti, ktere je njen Sin učil; Jezus Kristus je pa ravno tiste nauke učil, ktere je bil Bog Mojzesu v puščavi dal, ko je rekel: Ne imej drugih bogov zraven mene, ne imenuj božjega imena brez potrebe, spoštuj očeta in mater, ne ubivaj itd. Ob kratkem Marijin nauk je ta, da se greha varujemo, ker greh razžali ne samo Marije, ampak še veliko več njenega ljubega Sina. Kronani pesnik David prav lepo uči, ki pravi: „Vi vsi, ki Gospoda ljubite, sovražite greh“; in jes pa pravim Vi ki Gospo Marijo ljubite, sovražite greh.

Greh moramo pa sovražiti zavoljo tega, ker je tako gerd in zavoljo tega, ker je hudoben.

a) Gerdoba greha obstoji v tem, da človek, ki greši, Boga za-
verže in zaničljivo stvar ljubi in tako svojo lepo dušo v peklenko
spako spremeni. — Mislimo si nadangelja Luciferja! Bil je za
Marijo naj lepša stvar, kar jih je še prišlo iz stvarnikovih rok, bil
je med angelji to, kar solnce med zvezdami. Kakor hitro je pa s
svojo prevzetnostjo grešil, postal je v peklju taka gerdoba, da je
človeški um ne more zapopasti, ne roka namalati, niti jezik popisati.
Kako gerd je Lucifer, prašaj sv. Katarino Sijensko. Ona je nekdaj
hudiča v njegovi pravi podobi vidila, ko je zamaknjena bila. Rekla
pa je, da raji bi hotla celi svet prehoditi, kakor pa še enkrat tako
gerdobo gledati. Kar je greh pri hudičih storil, to dela tudi pri
vsaki duši še zdaj. Misli si kristjan, ki zdaj v svoji lepoti tukaj
stojiš, kaj bi bilo, ko bi na enkrat, ko vogel čern postal, bi ti za-
čele iskre iz oči ferčati in plamen iz ust švigati, da bi na vsem
životu gorel in postal ves hudiču podoben; s kako grozo bi vsa
cerkev napolnil, kako bi vse od tebe dirjalo, da bi se cerkvene vrata

podirale! In glej ravno tako se tvoja lepa duša spremeni, kedar jo greh oskrani. Mi te spremembe sicer ne vidimo, dobro jo pa vidi Bog in njegovi angelji. Toliko tedaj o gerdobi greha; zdaj pa o njegovi hudobiji.

b) Hudobija greha obstoji v tem, da človek z grehom Boga svojega Stvarnika, Odrešenika in narvečega dobrotnika zameta. Greh je tak trinog, da edinega Sina Device Marije, preljube matere naše, ki se je v odrešenje sveta že enkrat umoriti dal, z novič križa, z novič mori. Zatoraj pravi sv. Pavel: „Znovič križajo Sina božjega.“ Kako je to mogoče? prashaš. Kdo je bil kriv povej Kristusovega grenkega terpljenja? povej. Krivi so bili naši grehi. Prav. Kolikorkrat tedaj grešiš tolikokrat Jezusa Kristusa siliš, da bi moral tudi zavoljo tega greha spet terpeti in umreti. Poslušaj še drugo razlago! Pilat, krivični sodnik, je ljudstvu predstavil Jezusa in Baraba, kterega da hočejo spustiti. Kakor Pilat, ti, o kristjan tudi satan od ene strani Jezusa Kristusa predstavlja, od druge pa greh. Kolikorkrat si greh izvoliš, Kristusa k smerti obsodiš in z Judi upiješ: Križaj, križaj ga! Glej tako se Jezus z grehom vnovič križa. Zatorej se je nekdanj Marija Dev. prikazala sv. Lutgardi z žalostnim pa bledim obrazom. Prestrašila se je Lutgarda in prashala: „O prevzvišena Gospa! zakaj se je tvoj mili solnčni obraz, tako spremenil?“ Odgovori jej Marija. „O, zato, ker lažnjivi kristjani, znovič zapljujejo mojega ljubega Sina in ga znovič na križ pribijajo!“ Taka je gerdoba taka hudobija greha. Kako bo tedaj Marija grešnika med svoje častilce štela in med prijatelje? Glej kristijan, ako bi ti kdo v hišo silil dva človeka; enega kužnega in gnjilega, drugega pa ubijalca, morilca in ž njima naj bi moral ti živeti, jesti in spati. Ali ne boš rajši svojo hišo pustil, kakor ž njima ostal? Glej tedaj! grešnik je najgerša stvar, je nar hujši morivec, ker Jezusa križa. In misliš tedaj, da Marija bo grešnika v svoje naročje sprejela? Kdo bo to verjel? Tedaj si prepričan, da, ako hočeš od Marije nebesa upati, moraš zvesto se varovati vsakega greha. Poglejmo naprej.

2. „Blagor človeku, ki čuje pri mojih vratih vsak dan.“ Tako se glasi drugi del mojega govora. Kaj tirja Marija od nas s temi besedami? Ona hoče, da jo častimo posebno pridno in vsak dan.

a) Na kako posebno vižo bomo Marijo častili? Poglejmo in posnemajmo življenje svetnikov. Bili so taki, ki so praznike Marije Device s posebno pobožnostjo častili. Med drugimi je bila sv. Jedert. Ko je v praznik Marije Dev. vnebozvetja duhovna slišala moliti: „Pomagaj nam da bomo s čistim srcem tvoj praznik obhajali.“ vidila je Marijo, ki je neizmerno število devic pod svoj plajš zbirala in jim posebno čast skazovala. Prashala je sv. Jedert, kakošne so te device? In Marija jej je odgovorila, da so samo take, ki so nje praznike pobožno obhajale.“ Drugi so večkrat na dan Marijo pozdravljali z angeljevim češčenjem tudi pri svojih opravilih. Tak je

bil blaženi Alan iz Rupe. Ali je studiral ali pridigoval, Marijino česčenje je imel vedno na jeziku in nobenega dela ni začel, da bi Marije na pomoč poklical ne bil. Drugi so jo vedno častili s sv. rožnikrancem. Tak je bil nek imeniten vojščak. V vojski so ga obdala trume nevernih sovražnikov in že je gledal črni smerti v obraz. Kar naenkrat zagleda Marijo Devico, ki mu na pomoč pride s 150 kamni (toliko „česčanamarij“ šteje celi rožnikranc) ktere je na sovražnike metala in jih tudi razpodila. — Drugi so spet posebno častili podobo Marije Dev. Med drugimi je bil sv. Karol Boromejski, škof v Milanu. On je ukazal da pri vratih vsake cerkve, v celi njegovi škofiji, mora biti izpostavljena podoba nebeske Kraljice. Verh tega je skerbno opominjal, naj vsi njegovi podložni Marijno podobo vedno pri sebi nosijo, kakor mogočen ščit zoper hudičeve skušnjave. — Še drugi so Marijo častili, da so njene božje poti obiskovali. Tako je popotoval sv. Gerlak večkrat bos k neki cerkvi sv. božje porodnice. Zato mu je Ona ob smertni uri podelila zakramente umirajočih, ker ni bilo mogoče duhovna dobiti. Take in enake čudeže je Marija vselej svojim častilcem skazovala.

Pa poreče kdo; Kaj mi pomaga Marijo častiti, če sem v smertnem grehu? O zato nikar ne odjenjaj, ker Marija ti zna ravno posebne milosti sprositi. Ona te zna obvarovati nesreč na telesu, ti zna sprositi milost, da žalostni stan svoje duše spoznaš in se spokoriš. Tudi k temu imamo veliko zgledov. Da od drugih molčim, spomenim le samo Marije Egiptovske. Velika nesramne grešnica v cerkev ne more; neznana čudna moč jo pri cerkvenih vratih nazaj derži, da v cerkev stopiti ne more. Vsa zbežna in prestrašena zagleda na steni neko podobo Dev. Marije; k tej začne zdihovati in klicati. — in Marija se te velike grešnice usmili in sprosi milost in pomoč, da se je serčno zgrevala, ponižno vseh grehov spovedala in resnično poboljšala. Dev. Marija je tudi pribežališče grešnikov. Bodi si tedaj kristjan tudi v smertnem grehu, nikar ne opusti, Mariji se priporočati, ker resnične so besede svetega Bernarda, ki pravi: „da ni bilo še slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor se je Mariji priporočeval.“

3. „Blagor človeku, ki streže pri podvojih mojih dur.“ Ta je tretji del mojega govora. S temi besedami tirja Marija od svojih služabnikov, da posnemajo njene zglede, njene čednosti. Kdor koga resnično ljubi, je vedno pri njem, če ne drugačje vsaj v mislih: ogleduje vse njegovo djanje in nehanje, da bi ga pri priložnosti posnema. Tako dela tudi, kdor Marijo ljubi, kdor njeno življenje premišljuje in si prizadeva tako sveto živeti, kakor ona, jo sili, da ga mora ljubiti.

Sveta Hedviga, Poljska vojvodinja, je noč in dan nosila v roci zlato podobo Marije Dev. Pri vsakem delu in opravilu je to podobo dobro pogledala in sklep storila, zgled Device Marije posnemati. To podobo je tako zvesto držala, da še ob smertni uri ni nobeden

ni mogel jej iz rok iztergati. Zato so pa tudi tisti trije persti s katerimi jo je deržala še pet in dvajset let po smerti celi, kakor živi ostali. Kristjan! ti Marijine podobe v roki nositi ne moreš, ker bi svojih opravil ne mogel opravljati; ali okoli vratu to podobo marsikdo nosi in nositi bi jo moral vsak, kakor je sv. Karol od svojih podložnih tirjal, kar sem prej povedal. Tedaj takim kristjanom svetujem, da vsaj pri svojih najmenitnejših opravilih to podobo pogledajo in dobro pomislijo, kaj bi bila Marija v takih okolsčinah storila, da nič drugače ne delajo kakor bi bila Marija na njih mestu delala. Da o drugem molčim rečem le, da v revah in nadlogah na mesto tiste preklinjati, ki nam slabo delajo, naj bi Marijo posnemali, ki pod križem edinorojenega le besedice ni zinila čez tistih, ki so jej križali tistega, ki se je bil izbral iz njenega naročja rojen biti. Vi mladenči in dekleta nosite podobo Device Marije pred seboj in varujte se nečistih misel in želj, besed in djanj. — Nosite podobo Device Marije pred seboj vi očetje in matere in glejte, kako Marija svojega Sinčka Jezusa Kristusa tri dni išče. Skerbite tudi vi tako za svoje otroke, in posebno varujte in iščite jih, da v grehe ne zabredejo. — Imejmo vsi od kraja podobo Marije Device pred seboj in ravnajmo svoje življenje po njenem zgledu!

Sklep.

Da ob kratkem sklenem prelube duše nebesom namenjene! Globoko si vtisnite v serce to, vas prosim; nikar ne odlagajte da vedno zvestejši častilci Marije postanete. Zato pa morate njene nauke poslušati; zato jo morate vsak dan častiti; zato morate vselej njene čednosti in zglede posnemati. Če to storite imejte terdno zaupanje, da se večno zveličate. Marija, prečista Devica nam je obljubila rekoč: „Kdor bo mene našel, našel bo življenje in prijel bo zveličanje od Gospoda.“ Amen.

Pridiga za XVII. pobinkoštno nedeljo.

(Sv. Matevž: Hodimo tudi mi za Jezusom!)

„Kaj se vam zdi od Kristusa, čegar
sin je?“ Mat. 22, 42.

V v o d.

Farizeji so Jezusa pasli in na vsako besedo stregli, da bi ga le vjeli. Pa vselej jim je spodletela. Najpred jim danes Jezus kaže, da je prva in največa zapoved božja ta: „Ljubi Boga črez vse in bližnjega kakor sam sebe.“ Potem jim Jezus dokazuje, da obljubljeni Mesija ne bo sin Davidov, da bo imenitnejši kakor David in vsi drugi kralji. Tako jih je Jezus zavernil, da mu nobeden ni mogel odgovoriti besede; tudi se ga ni od tistega dne nobeden prederznil še kaj vprašati. Tako terdovratni so bili farizeji; Jezus jih je klical in vabil, pa niso ga poslušali in ostali so neverni!

Bili so o Jezusovem času pa tudi drugi ljudje, sicer neverni in hudobni, zraven pa rahlega serca; bili so ljudje, ktere je Jezus le enkrat pogledal in poklical — in hodili so za njim. Med te dobre duše spada svetnik, kterega god jutre obhajamo: Sv. Matevž, Jezusov apostelj in evangelist. Poslušajte, da vam nekaj od sv. Matevža povem! Ob prijaznem, ribovitem Genezareškem jezeru je stalo nekedaj bogato tergovsko mesto Kafarnavm. Od tod so bile izpeljane lepe ceste v notranje pokrajine svete dežele, in veliko je bilo tu tergovsko shodišče; kajti tukaj se je blago skladalo in nalagalo, kupovalo in prodajalo. Bila je toraj v tem mestu imenitna colnija ali mitnica z bogatimi prihodki, za Kristusovih časov v rokah Rimljanov. Ta davek pobirati so stavili Rimljani posebne prejemnike, ki so colnino drugim podštantarjem ali podzakupnikom oddajali. Eden takih podzakupnikov je bil jud Levi, ki je pridno na mitnici sedel, blago cenil in od njega col ali cestnino pobiral. Kakor so vse mitarje, tako so judje tudi Levija sovražili. Sploh so te cestninarje imeli za oderube, zatiralce in goljufe Božjega ljudstva, za očitne grešnike. Nekega dne toraj, ko Levi sedi v svoji mitnici, pride Jezus iz Kafarnavma, kjer je hromega ozdravil, z veliko množico ljudstva na breg genezareškega jezera. Milo in ljubeznjivo se ozre na cestninarja Levija in ga pokliče: „Hodi za menoj!“ Levi, ki je bil berž ko ne Janezov učenec, ali je vsaj že veliko slišal o Kristusovih naukih in čudežih, vzdigne se hitro in gre k njemu ter postane njegov učenec, Matevž, to je: „darovanec“ imenovan. Predno se pa popolnoma Gospodu daruje, hoče se mu

za to milost s tem hvaležnega skazati, da njega in njegove druge učence v svojo hišo k mizi povabi. Farizeji se nad tem pohujšujejo, da z grešniki in cestninarji je in pije. Zveličar pa jin zaverne, rekoč: „Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni. Pojdite pa, in učite se, kaj se pravi: Usmiljenja hočem, ne pa daritve; ker nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.“

Colnarju je Jezus rekel le besede: „hodi za menoj“ in šel je za njim; kako pa je z nami? Tudi nas je Jezus poklical že pri sv. kerstu in nas vzel v svojo sv. cerkev. Ali pa tudi hodimo za njim? Le pogledjmo, kaj je storil sv. Matevž in kako je on hodil za Jezusom; po tem pa primerimo, kako in kaj delamo mi in potem lahko spoznamo, ali tudi mi prav hodimo za Jezusom? Sv. Matevž je hodil za Jezusom s tim:

1. da je sovražil grešni svet;
2. da je zvesto spolnoval svoje dolžnosti; in
3. da je voljno svoj križ nosil. Poslušajte!

Razlaga.

Cestninarji in mitarji so si po krivici nabirali dnarjev, napravili si bogastva in vživali obilno posvetnih veselice. Prej ko ne je tudi cestninar Levi ravnal in obnašal se tako. Pa na Jezusovo besedo: „Hodi za menoj,“ zapusti svoje nevarno službo in svoje nabrane zaklade, zapusti svoje grešne znance in prijatle, zapusti svoje gostije in veselice, z eno besedo: zapusti in sovraži grešni svet in hodi za Jezusom.

1. Tako moramo tudi mi grešni svet sovražiti in hoditi za Jezusom! Pa kako, si jo bo znabiti kdo misliti vtegnil, kako naj mi ta svet sovražimo, ali ga ni Bog prežlahno stvaril in ga nam v prid in oblast izročil? Saj je vse lepo in žlahno? Na nebu nam po dne žarko solnce, po noči mila luna sveti; na zemlji se vse v nar lepšem redu versti; ptice po drevju ferfolijo in žvergolé in raznoverstna živina nam v jed pri mizi ali pomoč pri delu prav dobro služi. Kratko reči: vse na svetu je čudapolno in človeku zlo koristno in mi naj bi ta svet sovražili? Ali bi se Bogu ne zamerili? — Ne, ljubi moji, ne ta prežlahno stvarjeni svet imamo sovražiti, marveč spominjati nas ima vedno na neskončno dobrotljivega in modrega Boga, ki ga je tako žlahno stvaril in ga nam v prebivališče odločil; sovražiti imamo tajisti svet, ki je po nevoščljivem hudiču postal; to je: sovražiti imamo vse, karkoli je grešno ali kar nas v greh zapeljuje; zakaj ravno greh nas od nebes v večno pogubljenje zavrača. Po tem takem sovražiti imamo: napuh, zakaj Bog se prevzetnim zoperstavlja in le ponižnim daje svojo gnado. Sovražiti imamo: lakomnost; zakaj sv. Pavl pravi: „Vedite in umite, da lakomnik nima deleža v kraljestvu Kristusovem.“ So-

vražiti imamo nečistost; zakaj „ne mehkužniki in nečistniki bodo posedli kraljestva božjega“. Sovražiti imamo nevoščljivost; zakaj sv. Janez Zlatoust pravi: „Nevoščljivec je hudobniši od hudiča“. Sovražiti imamo požrešnost; zakaj požrešniki so sovražniki križa Kristusovega, katerih konec je pogubljenje“. Sovražiti imamo vse neusmiljeno maščevanje, sovraženje, vse krivično razserdenje zoper svojega bližnjega iz neumne ljubezni do sebe; zakaj Kristus sam pravi: „Kdor se nad svojim bratom po krivem serdi, bode sodbi podveržen“ in bo tedaj pogubljen. Sovražiti imamo lenobo v službi božji; zakaj Kristus tudi pravi: „Vsako drevó, ki dobrega sadú ne rodi, bo izsekano in v ogenj verženo“. — Ali ste me tedaj dobro razumeli, kakšen svet da imamo sovražiti? Sovražiti imamo tisti svet, ki je po besedah sv. Janeza, „ves v hudobijo zagreznjen“. Sovražiti imamo vse tiste reči, vse tiste kraje, vse tiste hiše, vse tiste veselice, vse tiste pogovore, sploh vse, kar nas na duši slabí in omadežuje, kar nas v greh zapeljuje.

Ravno to pomenjajo Jezusove besede: „Kdor hoče moj učenec biti, naj sam sebe zataji“. Poglejmo spet na sv. Matevža, kako je on hodil za Jezusom! —

Po gostiji zapustí Levi vse, stopi v družbo Jezusovih učencev, in je bil ravno tega leta, drugega, odkar je Jezus učiti začel, v število apostolov sprejet. Milost in čest apostolstva pa ga le še ponižnišega stori. Da ne bi nikdar pozabil, kdo in kako zaničevan je poprej bil, zato se v svojem evangeliji zmiraj cestninarja imenuje. Ko apostol svojega učenika in mojstra vedno in povsod spremlja, vse Njegove nauke posluša, vsa Njegova dela vidi, je priča vseh Njegovih čudežev, priča Njegovega terpljenja, Njegove smerti, Njegovega ustajenja in vnebohoda. Ko binkoštno nedeljo z drugimi apostoli vred sv. Duha prejme, ostane več časa v Jeruzalemu, oznanovaje po Judeji Kristusovo evangelije. Še le, ko se apostoli zaradi preganjanja razkropé, se z lučjo sv. vere tudi k ajdovskim narodom poda. Predno pa odide, spiše na prošnjo spreobrnjenih judov okoli l. 60 svoje evangelije v hebrejskem jeziku.

Pri vadljanji, kam ima kdo se podati, zadenejo Matevža etijopske pokrajine. Najprej gre skozi deželo Partijanov, oznanovaje jim milost zveličanja. Ob mejah Palestine dojde na ljudstvo, ki je v več jezikih govorilo. Med drugim se pripoveduje, da je tudi prebivalcem Mirmenskega mesta sv. vero oznanoval. Od tod gre sv. Matevž v Antijohijo in dalje v Etijopijo, to je: v severno okrajino Senaar med Egiptom in Abisinijo. Tako zvesto in nevtrujeno je sv. Matevž oznanoval Jezusovo vero in spolnoval svoje dolžnosti.

2. Tudi mi moramo zvesto svoje dolžnosti spolnovati in hoditi za Jezusom. Razni so stanovi, razne so dolžnosti; pa v vsakem stanu se človek lahko zveliča, da le svoje dolžnosti zvesto spolnuje. Vaša dolžnost, o stariši! je, da otroke v keršansko-katoliškem nauku dobro podučujete ali jih podučiti daste,

da jih že zarano k pobožnosti in k vsem dobremu napeljujete; da svojim otrokom z lepim zgledom naprej svetite; da jih slabih priložnost varujete in jih ob svojem času s keršansko ljubeznijo in modrostjo kaznujete. Nič manj je tudi vaša dolžnost za telesni blagor svojih otrok skerbeti. Blagor vam, ako te svoje dolžnosti spolnujete. „Tajisti“ — pravi prerok Daniel — „kteri druge v pravičnosti podučijo, bodo se svetili kot zvezde vedno in vekomaj“. Vaša dolžnost, otroci, sinovi, hčere! je, da svoje starše kot namestnike božje spoštujete, da ste jim hvaležni in jim iz serca vse dobro privoščete, za-nje molite, se lepo obnašate in tako jim veselja delate. Tudi je vaša dolžnost, da svoje stariše v potrebah podpirate, jim starim in bolnim postrežete in ž njih slabostmi poterpitate. Tudi je vaša dolžnost, da ste svojim staršem z veseljem podložni in jih v vseh rečeh radi slušate, če niso zoper božjo zapoved. Tako bode te Bogu dopadljivi in blagor vam bo časno in večno. Gorjé pa, če teh svojih dolžnost ne spolnujete. „Preklet bodi, kdor svojega očeta in svoje matere ne časti, in vse ljudstvo naj reče: Amen!“ — Podložni, deržavljani! vaša dolžnost je, da ste svoji duhovski kot deželski gosposki udani, da jim vestno in zvesto odrajtujete, karkoli jim po postavah gre. In prišla bo tista srečna ura, da vam Gospod poreče: „Blagor dobri in zvesti hlapec, ker si bil v majhnih rečeh zvest, te hočem čez veliko postaviti, pojdi v veselje svojega gospoda“. Naprejpostavljeni! vaša dolžnost je, da za dušni kot telesni blagor svojih podložnih skerbite, da ž njimi ljubeznjivo ravnate, da jim zaslužno plačilo pošteno odrajtujete, da jih kot skerbni starši z besedo in z lepim zgledom k spolnovanji njih dolžnosti in k pobožnemu življenju napeljujete, jih od hudega pa, kakor vsake slabe priložnosti varujete. Gorjé vam, ako teh svojih dolžnost zamenarjate! „Ako kdo za svoje,“ pravi sv. Pavl „in zlasti za domače nima skerbi, je vero zatajil, in je hujski od nevernikov. Se tedaj zveličali ne bote. — Premožni, bogatini! vaša dolžnost je, da od obilnega svojim potrebnim bližnjim podarivate in jih revne podpirate. Ako bode te usmiljeni, boste usmiljenje dosegli, kakor Jezus sam pravi: „Blagor usmiljenim, zakaj oni bodo usmiljenje dosegli!“ Po taki poti bi si še marsikterih stanov in dolžnosti našteli, pa zadosti naj bo, ako vam rečem: kdor hoče za Jezusom hoditi in se zveličati, mora vsakteri po svojem stanu dolžnosti spolnovati. Bratje in sestre! Spolnujmo tedaj zvesto svoje dolžnosti, pa spolnujmo jih iz ljubezni do Boga, ki nam jih je naložil.

Obernimo se še enkrat na sv. Matevža in pogledjmo, kako je on še hodil za Jezusom? Jezus je rekel: „Kdor hoče moj učeneč biti, naj zadene svoj križ in hodi za menoj. Sv. Matevž je res zadel svoj križ, voljno ga nosil in hodil za Jezusom. Pri oznanovanju sv. evangelja je sv. Matevž veliko preterpel; prenašal je žejo in lakoto, mraz in vročino in veliko drugih nevarnost. Po spričevanji sv. Klemena Aleksandrijskega mesa nikoli ni jedel, temveč živel

od korenin in zelišč, od jagod in 'sočivja. Že sem vam omenil, da je sv. Matevž sv. vero oznanoval prebivalcem Mirmenskega mesta. Ti so pa bili tako terdovratni in hudobni, da so Matevža zgrabili, mu oči iztaknili in ga v ječo vergli, da bi ga čez nekatere dni umorili. Sv. apostelj Andrej, po angelju opominjan, gre v mesto Mirmene, ga po molitvi čudno ozdravi in potem njega in druge jetnike ž njim reši. Prišel je potem sv. Matevž v Etiropijo in celo v kraljevi hiši keršansko vero oznanoval. Med kraljevo družino bila je kraljičina Efigenija obdarovana s posebno lepoto. To pridobi apostol za izbrano nevesto Kristusovo, da stori obljubo, le ž Njim edinim zaročena ostati, in jo postavi čuvajko nad več od 200 devic. Po smerti kralja Egipa, čegar hči je bila, prevzame njegov stričnik, (po drugih njegov brat) Hirtak po imenu, vladarstvo. Ta pa hoče po vsi sili zalo Efigenijo imeti v zakon. Ali sv. apostol ga podučí, da to po božjih postavah ne sme in ne more, ne le, ker mu je v bližnjem rodu, temuč je tudi obljubo devištvá storila; Efigenija sama ostane tej obljubi zvesta, da je niti obljube, niti žuganje od sklepa ne odvernejo. Hirtak, vedoč, da je to apostolovo delo, se nad njim raztogoti in ga ukaže ravno med daritvijo sv. maše s sulico prebosti.

Tako je nosil sv. Matevž svoj križ in hodil za Jezusom.

3. Tudi moramo svoj križ voljno nositi in hoditi za Jezusom. Vsem kristijanom je rekel Jezus Kristus: „Ako hoče kdo moj učenec biti, naj sam sebi zataji, vsak dan svoj križ nosi in hodi za menoj.“ „Ljubi moji! križev nam ne manjka.“ Zdaj nas bolezen tare, zdaj kaka nesreča nas zadene, zdaj nas hudobni jeziki oberajo, spodkopujejo in preganjajo. Naš svet je res dolina solz. In vsak stan ima še posebej svoje zopernosti. Naj bo kakor hoče: Ali jih imamo obilno ali malo križev, radovoljno z vso vdanostjo v božjo voljo jih moramo prenašati; sicer Jezusu dopasti ne moremo. On sam pravi: „Kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden.“ To je: „Kdor tudi nar večega terpljenja, ki ga mu svet v moji službi napravlja, ne prevzame, ni vreden ne časti, da je moj učenec, ne večnega plačila. — In vender koliko jih ni, ki v svojih revah in težavah se hudujejo, križe preklinjajo, in celo na božji previdnosti zavolj tega dvomijo. Toda, ljubi kristjani, kdo ima vse naše lasé soštete? In brez kterega pripuščanja se še vrabcu na strehi nič hudega ne pripeti? Ali ni Bog tisti, ki po svoji neskončni pravici kot milosti in modrosti vse reči obrača, posebno se pa za dušni blagor človeka poteguje? On tedaj neskončno modri in milostivi Bog je, ki vam tudi vaše križe pošilja ali pripušča, da se vam kaj zopernega pripeti. Toda gotovo vse to v vaš naj večí blagor. Ali pa recite mi, ali niste še nikoli grešili? In ako ste le eno samokrat grešili, morali bi oostro se pokoriti, ja, po nauku sv. Izidorja ne bi imeli zadosti solzic, objokovati gerdobo svoje pregrehe. Pa oh, kolikorkrat se niste smertno pregrešili in se pred božjo pravico zadolžili! — Vi ste se sicer svojih grehov spo-

vedali, ali ste se jih tudi spokorili in božji pravici zadostili? Zna-
biti da ste kake očenaše odmolili, ki vam jih je spovednik naložil,
sicer od drugega pokorenja še sanjate ne; ali kaj? saj še ob zapo-
vedanih postnih dneh se postiti in od drugih zatajevanj v duhu po-
kore nič vedeti nočete. In vender vaši grehi morajo biti spokorjeni
ali na tem ali na unem svetu, če ne od vas, pa od Bogá. In glejte,
Bog, ki vse preserčno ljubi in želi vse grešnike že na tem svetu
spokorjene imeti, da bi jih v večnosti po svoji ostri pravici ne te-
pel, pošilja nam križe, naklanja nam reve in težave, zató da bi
jih radovoljno prenašali, se spokorili in se kot zlató v razbe-
ljeni peči vseh madežev očistili in po tem takem si prelepih nebes
naklonili. — Kristjani! kaj hočete boljega? In postavim tudi! vi
bi bili nedolžni kot novorojeno dete po sv. kerstu, ali mislite nek,
da se vam kaka krivica godi, ako vas Bog s terpljenjem obišče?
Nikakor ne! Marveč nedolžniši in radovoljniši ko kdo terpi, toliko
obilniše je zasluženje, toliko večje je plačilo, ki ga čaka v nebesih.
In da svoje križe in težave z nejevoljo in godernjanjem prestajaš,
kaj si si boljši? Ali si svoj križ odložiš? ali si ga vsaj polajšaš?
Nikakor ne prvo ne drugo: marveč si še število grehov pomnožiš
in si nebeške vrata zapiraš. Kristjani! kaj pa bo z nami, ako bomo
pred sodbo kot nespokorjeni in grešniki stali, prazni, brez zasluženja
za nebesa? „Kakor je terpljenje s poterpežljivostjo znamnje izvo-
ljenja“ — pravi sv. Gregor veliki — ravno tako terpljenje z nevoljo
znamnje večne pogube.“ Po tem takem kot nespokorjene grešnike
nas po sodbi drugega ne čaka kot pogubljenje; česar nas pa večni
Bog vari!

Zatorej o bratje in sestre v Kristusu! ponižajte se pod mogočno
roko božjo, da vas ob času obiskovanja poviša. (I. Pet. 5, 6.) Z vso
otroško udanostjo sprejemajte iz božjih rok in prenašajte vse britkosti,
reve in težave svojega življenja; zakaj „če bomo z Jezusom terpeli,
bomo tudi z Jezusom poveličani.“

Nosimo svoj križ voljno, hodimo tako za Jezusom; križev pot
je pot v nebesa!

Sklep.

Jezus je nekđaj rekel: „Jaz sem pot, resnica in življenje,“ in
sv. Peter pravi: „Kristus nam je zgled zapustil, da po njegovih
stopinjah hodimo.“ Pokazal sem vam danes, káko je sv. Matevž hodil
za Jezusom. Zapustil in sovražil je grešni svet; zvesto je spolnoval
dolžnosti svoje, in voljno nosil svoj križ. Ljubi moji kristjani! Rav-
najmo se tudi mi po sv. Matevžu, delajmo, kakor on, in hodimo
za Jezusom. Cestninarja Levija je Jezus le enkrat poklical, šel je
in postal apostelj in evangelist Matevž. Kolikokrat je Jezus pa nas
že klical? Klical je tiho in glasno, rahlo in močno, lepo in oestro,

— ali smo njegov glas poslušali in hodili za njim. Kristjani urno na noge, hodimo za Kristusom, njegove stopinje deržijo v ssv. nebesa. Amen.

Pridiga v god sv. Jerneja.

(Od žive in terdne vere; gov. J. A.)

„Brez vere ri mogoče Bogu depasti.“
Hb. 11, 6.

„Kaj pomaga, moji bratje! če kdo pravi da ima vero, del pa nima? ga bo li vere mogla zveličati?“ Jak. 2, 14.

V v o d.

Obhajali smo praznik sv. Jerneja.

Sv. Jernej je bil rodu Galilejec, kakor večji del vsi Jezusovi apostelnji. Ime mu je bilo popred Natanael. Njegov prijatelj Filip je že popred Jezusov učenec postal. Filip tedaj je prišel k Natanaelu in ga je našel pod smokvo sedečega ter mu reče: „Našli smo tistega, kterega so Mozes in preroki napovedovali, našli smo Jezusa Nacarenskega. Pridi in poglej!“ — Ko Jezus vidi Natanaela priti, reče: „Glej, to je pravi Izraelec, v kterem ni zvijače.“ Natanael se začudi in ga vpraša: „Od kod me poznaš?“ Jezus mu odgovori: „Preden te je Filip poklical, ko si bil pod figovim drevesom, sem te videl.“ Natanael ostermi in poln spoštovanja reče: „Učenik, ti si sin Božji, ti si kralj Izraelski!“ Jezus mu odgovori: Ker sem ti rekel, da sem te videl pod figovim drevesom, veruješ; pa videl boš še večji reči, kakor je to. (Jan. 1, 45—49.) In Jernej je res videl vse velike čudeže, ktere je Jezus delal, videl je njegovo terpljenje in smert, videl je moč sv. Duha čez se priti v podobi gorečega jezika. In kmalo po prihodu sv. Duha je tudi on na povelje Jezusovo kakor drugi apostelnji šel po svetu evangelij oznanovat. Ko je daljno Indijo obhodil, prišel je na Armonske nazaj in je tam kralja Polimija in njegovo ženo, in verh tega še 12 mest k Kristusovi veri pripeljal. — Zavoljo tega so ga pa malikovavski duhovni čertili in mu živemu kožo iz života potegnili.

In ravno to strašno mučenje nam podoba na altarji kaže. Ptujci, ki pridejo v to cerkev, se na prvi pogled podobe vstrašijo, tako živo so muke predstavljene. Jest si pa mislim: Če že podoba teh muk človeka tako pretrese, kakšne so morale te muke zares biti? Ni mi treba teh muk obširneje popisovati, sej je že misel na nje

strašna. Sv. Ludvik Granaški pravi, da to misel je le hudič mali-kovalskemu duhovnu vdihnil. Sv. povest nam pa pripoveduje, da je sv. Jernej vse te muke voljno terpel, da je še en dan brez kože živel, da je med tem še ljudi učil in da so mu na zadnje glavo odsekali.

Zdaj pa prašam:

1. Zakaj je sv. Jernej take muke terpel?

Potem pa zopet vprašam:

2. Kaj bi mi na njegovem mestu storili? Poslušajte.

Razlaga.

1. Zakaj je sv. Jernej toliko terpel? Z a v e r o. Ali je pa mar vera toliko vredna, ali se mar spleča, da bi človek zanjo umerl? Ali je ma vera več vredna, kot ljubo zdravje, več, kakor drago življenje? — Oh, preljubi! vera je naj draži blago na zemlji, vera je kinč večnega življenja; zakaj brez vere ni mogoče Bogu dopasti (Heb. 11, 6.) in Kristus naravnost pravi: „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“ (Mark. 16, 16.)

Hvala Bogu, vas slišim govoriti, vero imamo; mi verujemo vse, kar je Bog razodel, kar je Jezus učil, kar so aposteljni oznanovali in kar nam sv. cerkev verovati zapoveduje, in če družega ni treba k zveličanju, potem smemo upati, da ga bomo tudi dosegli. Ali ljubi moji! sama vera k zveličanju še ni zadosti. S sv. Jakobom vam moram reči: „Kaj pomaga bratje moji! če kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ga bo li vera (sama) mogla izveličati? Kakor je namreč telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez del mrtva. Ako tedaj hočemo, da nam bo vera v nebesa pomagala, mora biti živa, to se pravi, moramo jo v djanji skazovati, po nji živeti. Ko bi bila vera sama brez del k zveličanju zadosti, potem bi bili tudi hudiči zveličani, kakor piše sv. Jakob: Tudi hudiči verujejo, pa se tresejo (Jak. 2, 20.)

Tedaj le živa vera, le tista vera, ki jo v dejanji kažemo, več če po nji živimo, le tista vera nas more zveličati. Ti sicer praviš, moj kristjan, da imaš vero, praviš tudi, da je vsaki dan moliš. No dobro, povej, kako moliš vero?

Ti praviš: Verujem v tebe pravi trojedini Bog, Oče, Sin in sv. Duh, ki dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Prav tako. Ali pa ti tudi po tem živiš? Jest pravim, da ne. Če bi ti živo veroval, kakor moliš, v Boga povračevalca vsega dobrega in hudega, prašam te, ali bi ti potem še toliko hudega in tako malo dobrega delal?

Ti praviš: Verujem v Jezusa Kristusa, sinú njegovega etc. . . . Jest pa pravim: Ti silažnik, ali pa tvoja vera ni dovolj živa.

Če ti veruješ v Sinu božjega, ki je za nas terpel in umerl, zakaj ga tedaj s svojimi grehi vsaki dan na novo križaš?

Ti praviš: Verujem v svetega Duha, ki nas s svojo gnado posvečuje. Jest pa pravim: Ti ne veruješ, ti si lažnik, ali pa tvoja vera ni živa. Če veruješ, da nas sv. Duh s svojo gnado posvečuje, če veruješ, da brez gnade božje ne moremo zveličani biti, če veš, da se gnada božja pri sv. zakramentih dobiva, zakaj tako malokrat k sv. zakramentom pristopiš?

Ti praviš; Verujem v sv. kerš. kat. cerkev. Jest pa pravim: Ti si lažnik, ti ne veruješ; ali pa tvoja vera ni živa. Če veruješ v sv. kat. cerkev, pokaži mi to v djanji. Če veruješ v sv. kat. cerkev, zakaj jo pa ne poslušаш? zakaj pa praznikov od nje postavljenih ne posvečuješ? zakaj pa poste prelomljuješ, kakor se ti poljubi?

Ti praviš: Verujem vstajenje mesa in večno življenje! Dobro. Ali ta tvoja vera je le na jeziku, pokaži mi jo tudi v djanji! Če veruješ vstajenje mesa, zakaj pa svoje meso v nečisti greh rabiš? zakaj svojemu mesu vse želje dovoliš? Praviš, da veruješ večno življenje, pa živiš, kakor neumna živina, ki družega življenja ne pozna, kot jesti, piti in spat?

Nikar tedaj ne rekuj, da imaš vero, če po nji ne živiš? Ali te mar more vera brez del zveličati? Pokaži mi svojo vero brez del, pravi sv. Jakob, in jest ti bom svojo iz del pokazal. (Jak. 2, 18.)

2. Ako tedaj želimo zveličani biti, moramo živo vero imeti, to je, mi moramo po veri živeti. Pa to še ni zadosti. Če hočemo, da nas bo vera zveličala, jo moramo drugič tudi očitno pred svetom spoznati in ko bi bilo treba, tudi zanjo svoje življenje dati. Zatoraj nas Jezus opominja: „Kdor bo mene pred svetom spoznal, ga bom tudi jest pred svojim Očetom spoznal, ki je v nebesih. (Luk. 12, 8.)

Kristus sam, ki je zveličansko vero prinesel iz nebes na svet, je njeno resnico do smerti pričal in jo s svojo kervijo na križu zapečatil. Po njegovim zgledu so aposteljni raji vse preterpeli in naj strašnejši muke prestali, kakor, da bili sv. vero zatajili. Sv. Jernej, kakor smo slišali, si je raji pustil kožo iz života potegniti, kakor da bi bil od vere odstopil. Raji je pustil kožo in življenje, kakor pa sv. vero. Kakor aposteljni so pa tudi njih nasledniki in verni kristijani so raji svojo kri prelili, kakor da bi bili vero zgubili. Tri sto let je tekla skoraj neprenehoma keršanska kri zavoljo te vere in ne tavžente ampak milijone marternikov imamo, ki so vse muke raji preterpeli, kakor da bi bili svojo vero v Kristusa zatajili.

Kaj bi pa mi storili, ljubi moji, ko bi se zdaj kakšno preganjanje začelo, ko bi bilo treba svojo vero s kervijo pričati? Kaj bi mi počeli? — Bojim se, da bi jih dosti odpadlo, da bi jih mnogo od sv. vere odstopilo. Vem sicer, da ko bi Bog preganjanje pripustil, da bi tudi posebno gnado in pomoč dal, da bi zvesti kristijani

mogli stanovitni ostati; pa vendar veliko, veliko bi jih raji odstopilo, kakor pa da bi življenje dali.

In zakaj pravim tako?

Zato, ker so kristijani dandanašnje tako mlačni, tako zanikerni postali. Zdaj ni nobenega preganjanja ali saj tacega ne, kakor v prvih časih keršanstva, in vendar, kaj store kristijani za svojo vero? Kar jim sv. vera težkega naklada, zatajevanje, post, pokoro, poterpjenje, odpuščanje itd. vse se jim preveč zdi. Če ne moraš zdaj kakšne žale besedice prenesti, kako bi potem divje zasramovanje prestal. Če ti je zdaj hudo malo se postiti, kako bi potem cele dni brez jedi prestal? Če te zdaj vsaka reč tako zaboli, kakor bi potem strašne muke terpel? Glej Bog ne tirja zdaj toliko od tebe. On noče, da bi roke ali noge zgubil — on le tirja, da se hudobnega dejanja zderžiš; on noče, da bi ti jezik iz ust potegnili, oči izkopali, zobe in ude polomili, kožo izlekli, on le tirja da s tem udi greha ne delaš, da svojega jezika, svojih oči in svojega mesa v zlo in v v greh ne obračaš. Če pa tega ne storiš, ko je vendar manj in lažej, kako bi bilo s teboj, ko bi preganjanje se začelo, ko bilo treba življenje dati za sveto vero? Oh bojim se, veliko, veliko bi jih odpadlo.

Pa slišim te, da se s tem izgovarjaš in tolažiš: „Hvala Bogu, saj ni zdaj nobenega preganjanja!“

Res, tisti časi so prešli, ko so neverniki kristijane morili; ali če zdaj kristijanov z mečem in z ognjem ne preganjajo, kakor nekdanj, jih pa na drug način. Današnji čas je hudič drug pomoček iznajdel; današnje dni preganjajo cerkev in verne kristijane slabe bukve in brezverski časniki, opravljunje in hudobne zbirališča. In reči se mora, da jih na ta način veliko več odpade od vere, kakor ko bi jih z mečem in ognjem preganjali. Nobena reč ni tako sveta, da bi jo časniki ne oskrunjevali, nobena veljava tako terdna, da bi jo brezbožni pisarji in vekači ne majali. In kar je naj bolj žalostno, lastni otroci kat. cerkve se ne sramujejo, na svojo mater blato metati, in jo opravljati zraven pa zaničevati njenega vidnega glavarja rimskega papeža.

(Konec prihodnjic.)

Družba svetega Mohora.

V tem mescu bode družba rešila svojo nalogo. Do konca avgusta bode slednja pola družbinega koledarja v natisu doveršena in z začetkom prihodnjega meseca bode pričela se razpošiljatev družbinih knjig. Knjige se bodo letos razpošiljale zaporedoma po tej versti, kakor so v koledarjevem imeniku navedene škofije in dekanije; tedaj jih dobé najprvo

udi Goriške nadškofije, za temi družbeniki v kerški škofiji itd. tako, da bodo vsaj v šestih tednih bukve razposlane in udom prišle v roke.

Temu naznanilu naj dodamo poveršni pregled letošnje delavnosti družbe sv. Mohora.

Lani je štela družba: 438 dosmertnih in

21.454 letnih, tedaj

vkup . 21.892 udov;

letos pa je naraslo število dosmertnih udov na . . . 495

in letnih na 23.631

tako, da vseh udov je 24.080

Čez dve tisoč jih je torej pristopilo letos na novo.

Izmed posameznih škofij šteje

1. Goriška nadškofija	2712	udov
2. Kerška škofija	2391	"
3. Lavantinska škofija	8632	"
4. Ljubljanska	8698	"
5. Terzaško-koperška škofija	1191	"
6. Sekovska škofija	115	"
7. Senjska	102	"
8. Poreška	56	"
9. Zagrebaška	110	"
10. Somboteljska na Ogerskem	43	"
11. Videmska na Benečanskem	19	" in
12. po raznih drugih krajih	11	"

Računimo, da nas Slovencev je 1,266.000, tako pride na vsacih 53 Slovencev en ud družbe sv. Mohora. Na Štajerskem (v lavantinski in sekovski škofiji) je že vsak 48. slovenski prebivalec ud Mohorjeve družbe; na Kranjskem in Koroškem pride na 49 in na Primorskem na 60 Slovencev en ud družbe sv. Mohora. Koga pač tako velikanski napredek naše družbe ne veseli? Kjer koli se jezik slovenski govori, tam že ima družba svoje ude in po pravici smemo terditi, da ne najdemo pri nijednem narodu v Avstriji in zunaj Avstrije enake ustanove, ki bi v ljudstvu tako vkoreninjena bila, kakor je družba sv. Mohora pri Slovencih.

Družbeniki prejémó tudi letos šestero knjig; za letni donesek enega glđ. — in če odštejemo kolek po 6 kr. za koledar — prav za prav za 94 kr. — zopet 63 tiskanih pol, katerih oblika je letos pri treh knjigah zdatno povečšana. Knjige pa so te-le:

1. „Življenje svetnikov in svetnic božjih,“ deveti in slednji snopič, obsega 15 pol.
2. „Življenje in smert Kristusova.“ Druzega dela {drugi snopič — 9 pol.
3. „Občna zgodovina“ za slov. ljudstvo. Pervi snopič — 11½ pole.
4. „Domači zdravnik.“ Kratak navod, si zdravje utrditi in življenje podaljšati — 7 pol.

5. „Zlate bukve slovenskega vedeža.“ Slovenskih Večernic XXXII. zvezek — 7 pol.

6. „Koledar za leto 1875“ obsega 13 pol.

Družbini dohodki tega leta znašajo 25.902 gl. 93 kr.

stroški pa . . . . . 25.868 „ 46 „

ostane gotovine . . . . . 34 gl. 47 kr.

katera se po sklepu družbinoga odbora daruje za Janežičevo ustanovitev.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Fari sta dobila: Č. g. Šimen Incko na Peravi faro Podklošter in č. g. Karol Opelt v Sachsenburgu faro Požarnico.

Prestavljeni so gg. kaplani: Franc Fugger iz Rožeka v St. Kocijan; Jožef Kočovsky iz Radljah v Šmartno blizo Belaka in na njegovo mesto Janez Lampersberger iz Šmartna v Radlje. Semeniški duhoven č. g. Andrej Einspieler mlj. gre za kaplana v Blatnico.

Č. g. Janez Leder, kurat v Porečah blizo Gospe svete se poda v začasni pokoj. — Umerl je dne 31. julija č. g. Jože Sternad kurat v Javorji. R. I. P.

Razpisane so fare: Blate, Malnica, Lesnik in Strojna do 28. avgusta.

Milostljivi knezoškof bodo dne 16. avg. blagoslovili novopopravljeno farno cerkev v Doberlivasi in dne 23. avg. posvečili cerkev v Št. Lenartu pri sedem studencih. Od 29. t. m. do 13. septembra bodo obiskali sledeče fare: Dne 29. avg. Pokerče, 30. Podkernos. Dne 2. sept. Kotmarovas, 3. Bilčoves, 6. Št. Jakob blizo Celovca, 8. Žrelc, 9. Glinje — popoldne Bajtiše, 10. Šmarjeto, 13. Žihpolje in popoldne Golšovo. — Razun Golšovega in Bajtiš bodo povsod tudi delili zakrament sv. birme.

Lavantinska škofija. Preč. gg.: Franc Juvančič, dekan pri Novi cerkvi, in Juri Tutek, dekan pri sv. Lenartu v Slov. goricah sta imenovana častna korarja Lavantinske stolice. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Matija Košar k sv. Andreju v Slov. goricah; Jakob Košar v Svetinje; Jože Hernah v Zibiko; in Anton Pajmon v Dramlje. Č. g. Kramberger Martin je dobil Kuracijo v Kebeljnu. Umerl sta čč. gg. Juri Caf, beneficiat v Ptuju in Mihulin Martin. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Karet Jan. gre za administratorja v Banjaloko in č. g. Lapajne Karol po lastni želji za adminis. v Dražgošče. Umerl je č. g. Skala Jak. R. I. P.

Goriška nadškofija. Umerla sta: V. č. g. Jožef Caligaris, fajm. v Terzo-i in č. g. Anton Malič, vikar v Št. Ferjanu. R. I. P.